

De nieuwe moeder

Julia Crouch bij Boekerij:

Het verkeerde kind (met M.J. Arlidge)

De nieuwe moeder

Julia Crouch

De nieuwe moeder

De hulp verbergt een duister verleden

Vertaald door Frouke van Es en Janine van der Kooij

ISBN 978-90-492-0973-5
ISBN 978-90-492-0974-2 (e-book)
ISBN 978-90-492-1052-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The New Mother*
Vertaling: Frouke van Es en Janine van der Kooij
Omslagbeeld en -ontwerp: © Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Julia Crouch
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Di

Proloog

Ze pakt de steen op en laat hem met een klap neerkomen.

Grind, modder, snot, geschreeuw.

Ze pakt de steen weer op en slaat nog een keer.

En nog een keer.

En nog een keer.

En nog een keer.

Niets zal ooit meer hetzelfde zijn.

INSTAGRAMPOST

rachelhoneyhill

Devon, England

betaalde samenwerking met **baby2you_**

703.356 likes

Beeld

- Scan met twaalf weken, bijgesneden zodat het beeld er nogal abstract uitziet. Er is een mini-handje te zien.

Tekst

Hi Beansprout! Geweldig nieuws vanaf de Honeyhill Barn: er is een nieuw hoofdstuk aangebroken!

Een ongelooflijk groot avontuur is begonnen, dat mij, en hopelijk de wereld, heel veel vreugde zal gaan bezorgen! Volg me op mijn allergrootste journey ooit, mijn prachtige #RR-baby.

Ook al heb ik ervoor gekozen om dit in mijn eentje te doen, zonder partner; ik kan het niet helemáál alleen. Ik heb hulp nodig!

Ik ben op zoek naar een hulp speciaal voor moeders. En aan wie kan ik dat beter vragen dan iemand die dit leest?

Aan JOU misschien? Ik doe een beroep op je...

Als je van baby's houdt en je bent bereid om bij me in te trekken en me hier op Honeyhill te helpen, DM me dan, NU! Bij voorkeur mét aanbevelingen, maar ervaring en een lief karakter zijn nog veel belangrijker.

Doe mee met Beansprout en mij, en met onze magische manifestatie! En nee, ik weet niet welk geslacht mijn baby heeft. Dat is hetzelfde als stiekem kijken wat er in je kerstcadeautjes zit voor je ze openmaakt!

De scan is thuis gemaakt, samen met Sue, mijn fantastische vroedvrouw van **@baby2you**, particuliere verloskundige. Zij helpt me bij mijn proces om op 'mijn' manier van mijn baby te bevallen.

#MothersHelper #BabyDays #ReachingOut #moederhulp

9 maart

Abbie blijft staan in de gang met de sleutel van haar eenkamerwoning in de ene hand en haar gebarsten Galaxy-telefoon in de andere.

Haar blik is aan het schermpje gekluisterd. Daarop is een witte blob te zien midden in een zwarte cirkel omringd door witte krasjes. Het lijkt wel een soort abstract schilderij, maar zelfs zonder het mini-handje dat omhoogsteekt alsof het naar haar wil zwaaien, weet Abbie precies wat het is.

Haar opwinding overstemt zelfs de uitputting van de twaalfuurnachtdienst die ze net achter de rug heeft. RR krijgt een baby!

Met één oog op het scherm rommelt ze met haar sleutel en laat ze zichzelf binnen. Ze dropt haar zware rugzak op de vloer en schudt haar fleecjack van zich af. #RealLifeFirst zoals RR vaak tegen haar zegt, en dus legt ze haar telefoon op de kleine eettafel om eerst dag te zeggen tegen Barney en zijn kooi open te maken. Zodra hij op zijn favoriete plekje neergestreken is, haar hoofd, pakt ze de telefoon weer op en laat zich voorzichtig op de bank van haar huurbaas zakken die er nog altijd, ondanks al haar inspanningen, armoedig uitziet en vol vlekken zit.

Buiten op City Road scheurt een vroege ambulance langs. Iemand schreeuwt. Abbie registreert de geluiden die hier altijd te horen zijn nauwelijks. Ze tikt op *meer...* en klapt RR's post uit. Ze laat haar groene ogen over de regels glijden terwijl ze steeds sneller ademhaalt.

RR doet een beroep op haar!

Abbie voelt het kriebelen in haar buik, alsof ze net verliefd op iemand is geworden. Barney, die de verandering van stemming aanvoelt, heeft iets te zeggen: 'Je ziet er echt prachtig uit, Abbie.'

‘Ahh, lief, Barns.’ Ze heeft hem geleerd alleen fijne dingen tegen haar te zeggen. In dit huis klinkt geen gevloek en gescheld.

In haar hoofd vindt een big bang plaats: een universum aan mogelijkheden dient zich aan. Dit kan haar grote kans zijn!

Ze maant zichzelf tot kalmte. Even ademhalen, zichzelf weer in de hand krijgen. Hoeveel andere mensen lezen op dit moment deze post? Waarschijnlijk meer dan een miljoen.

Maar toch. Waarom zij niet?

Ze sluit haar ogen en fluistert het RR-mantra: *Positief denken. Je kunt dit!*

De opwindende golf door haar buik. Misschien kan ze het inderdaad!

Ze trapt haar werksneakers uit, en baant zich met haar telefoon in de hand en de vogel op haar hoofd een weg over het versleten tapijt naar de plek waar haar yogamat tussen de rammelende koelkast en het fornuis ingeklemd zit. Barney kent deze routine maar al te goed en fladdert omhoog naar zijn lievelingsplek op een na, boven op de tv. Hij vindt het daar fijn omdat hij denkt dat zij naar hém kijkt in plaats van naar *Pointless*.

Ze rolt haar matje uit op het schone stuk tapijt tussen het keukenlinoleum en de bank in en opent haar favoriete Racheletics-ontspanningsserie van vijf minuten voor na het werk. Terwijl Rachel haar rustig meeneemt door het begin van de reeks – een zonnegroet die zo fijn uitgelegd wordt dat hij elke keer weer als nieuw aanvoelt – stelt Abbie zich voor dat ze naast Rachel op de glanzende eiken vloer van de studio in Honeyhill Barn op haar mat ligt, gehuld in een strakke, echte yoga-uitrusting in plaats van haar eigen vormeloze grijze trainingspak van het werk. En in plaats van de smerige wietlucht in dit huis, in St. Pauls, Bristol, waar ze met negen anderen woont, ademt ze de geur in van die dure kaars op de richel achter Rachel. Vanwege de link onder de video kent Abbie het merk. En dat kan ze zich niet veroorloven, zelfs de travel size niet.

Nadat ze de serie afgerond heeft, gaat ze in kleermakerszit zitten, sluit haar ogen en duwt het verkeerslawaaï en de razernij van de binnenstad door haar ongewassen raam naar buiten. Ze vult

haar oren met de geluiden van het denkbeeldige Honeyhill, de vogelzang van Devon, een ritselende bries in de bomen.

‘Chill, lieverd.’ Barney keert weer terug naar haar hoofd, haar kleine beschermengel.

Ook al heeft ze sinds haar vijfde altijd in steden gewoond, Abbie is nog altijd een meisje van het platteland. Op de gevorderde leeftijd van zesentwintig zou ze graag terugverhuizen, naar een leven waarin ze niet langer achter kantoormedewerkers hoeft op te ruimen, die geen moment stilstaan bij het stille leger dat zijn intrede doet nadat zij naar huis zijn gegaan.

Ze wil op waarde geschat worden, ze wil dat er iemand dankbaar is voor wat ze doet, en dat ze niet voor lief genomen wordt.

Dat is toch niet te veel gevraagd?

Nu is er dus een potentieel antwoord. En het beste van alles is dat Rachel Rodrigues dat antwoord is!

Abbie heeft in ieder geval de ervaring en het lieve karakter waar Rachel naar op zoek is.

Dit is haar moment! Ze veegt over haar telefoonscherm om Posh June te zoeken met wie ze een paar jaar geleden een kamer heeft gedeeld, en die haar sindsdien af en toe geholpen heeft.

‘Je vraagt het maar, hè, wanneer je iets nodig hebt,’ zei PJ toen. ‘Ik ben je wel wat verschuldigd, vergeet dat niet.’

Ze typt een app terwijl Barney aan haar gebleekte en gestraighte haar zit te knabbelen.

Nadat ze de boodschap verstuurd heeft, scheurt ze een bladzijde uit haar lege dankbaarheidsdagboek en schrijft het eerste punt van een vijfpuntenplan op:

1. Koop een mooie sollicitatie-outfit en ga naar de kapper.

‘Wat ben je toch mooi!’ piept Barney in haar oor.

INSTAGRAMPOST

rachelhoneyhill

Londen, Engeland

betaalde samenwerking met **bluespiccadilly**

530.986 likes

Beelden

- Een blik door een open balkondeur, met op de achtergrond een glimp van Piccadilly Circus
- Rachel (in een jurk van BabyMama) en Fran kijken in een sfeervol, luxe interieur op hun iPad
- Rachel en Fran begroeten sollicitanten.

Tekst

Hoog in That Londen (help!) in mijn heerlijke **@babymama** vegan zijden jurk, terwijl ik ondertussen gesprekken voer met sollicitanten voor mijn speciale moederhulp. De harde overgang naar het stadsleven wordt verzacht door de luxe en de glamour van de privéclub en de kamers van **@bluespiccadilly**, samen met de prachtige **#FriendFran**.

Zo spannend om al die fantastische sollicitanten te gaan ontmoeten. Ik zou willen dat ik tegen iedereen ja kon zeggen!!

**#FriendFran #MothersHelper #moederhulp #London
#BluesPiccadilly #friends #vrienden**

25 april

Rachel leunt op haar hurken achterover, steunt met een hand op de wc-pot en veegt met de rug van de andere haar mond af.

‘Nou ja,’ zegt ze, tegen haar reflectie als ze voor de spiegel haar mond spoelt. ‘Zo word je in ieder geval niet dik.’ En ze geeft zichzelf meteen op haar kop vanwege die negatieve gedachten over haar lichaam.

Zou het nuttig zijn om dit allemaal te delen? Het is tenslotte wel een algemene ervaring, waar 70% van de zwangere vrouwen mee te maken krijgt. Tijdens het wassen van haar handen moet ze lachen. Overgeven past nou niet echt bij haar *brand*, zelfs niet in zo’n stemmig verlichte badkamer. @rachelhoneyhill geeft niet over. Daar komt bij dat @rachelhoneyhill MamaBliss Calm Tum gebruikt, de anti-braakspray met citroen en pepermunt, die ze van de fabrikant kreeg toegestuurd zodra ze het nieuws had bekendgemaakt. Haar volgers denken dat dit spul echt werkt en zij kan het zich niet veroorloven hun het tegendeel te bewijzen. Vooral niet tegenover haar nieuwe in baby’s en in zwangerschap geïnteresseerde volgers.

En bovendien – ze bekijkt zichzelf in het flatterende licht van de spiegel – wie weet hoe slecht ze eraan toe geweest zou zijn zonder MamaBliss?

Dus met de schouders naar achteren, een stralende glimlach op haar gezicht, mint pastille voor de adem en een veegje, vrijwel onzichtbare blusher op de wangen, is ze weer klaar om zich bij Fran te voegen voor de volgende sollicitant op deze derde en laatste dag van haar zoektocht naar een moederhulp.

‘Arme schat,’ zegt Fran als Rachel zich naast haar op de met oranje velours beklede bank laat ploffen.

Buiten hun suite dendert Londen voort. De bussen zijn overvol, oververhitte mensenmassa's zwermen het station van de ondergrondse aan de overkant van de straat uit. Het is allemaal veel te lawaaiig, er zijn te veel herinneringen aan donkere tijden en de lucht maakt dat ze bijna stikt. Nadat ze zo lang op het platteland heeft gewoond, denkt ze niet dat ze ooit weer aan de mensenmassa's hier zou kunnen wennen. Ze snakt ernaar om terug te keren naar haar Honeyhill-heiligdom.

Maar Blues bood in ruil voor een story de suite gratis aan. En het had allemaal erger kunnen zijn. Deze kamer met de matte, petrolblauwe muren en aardse accentkleuren is een volmaakte schuilplaats. Misschien iets te hoog gegrepen voor de meeste van haar volgers, maar hij past helemaal in haar *brand*. Hoefde ze maar nooit naar buiten.

‘Zou dat overgeven nou niet achter de rug moeten zijn?’ zegt ze.

Fran legt medelevend een hand op haar knie. ‘Sommigen van ons geven wat langer over dan anderen. Sorry, schat.’ Fran heeft dit hele zwangerschapsgedoe al drie keer gedaan, dus naast Rachels beste vriendin is ze ook haar babymentor, in elk opzicht. Rachel wil echter niet te veel op haar leunen, na wat er iets minder dan een jaar geleden met de tweeling gebeurd is. Ook al bleef Mila in leven, de arme, kleine Noud leefde maar twee uur en de bevalling was zo rampzalig dat zij ook meteen de laatste baby's waren die Fran ooit zou krijgen. Als je haar nu zag, zou je dat echter niet zeggen. Ze ziet er even verzorgd, trots en mooi uit als anders. Alsof er nooit iets voorgevallen is.

‘Oké,’ vervolgt Fran, ‘we hebben nog twintig minuten tot de volgende. Wil je even de club van vandaag doornemen?’ Ze legt haar MacBook op de salontafel. Ze heeft op die hypergeorganiseerde, hyperjuridische manier van haar spreadsheets gemaakt van de sollicitanten met kopjes als *ervaring, kwaliteiten, verwachtingen en dromen* en het belangrijkste van alles: *reactie op het Grote Verzoek*. Er zit ook een *full-length* foto van elke sollicitant bij. Deze snapshots dienen niet alleen als geheugensteuntje voor Fran en Rachel, maar het maken van de foto is op zich deel van het gesprek omdat ze dan de reactie van elke sollicitant op het Grote Verzoek peilen.

Drie van hen die voor de camera niet op hun gemak lijken, worden zonder verdere toelichting afgewezen. De namen van twee andere worden geel gemarkeerd voor het geval dat. Een van de twee, Janine, laat haar witte tanden blikkeren en draait zichzelf in driekwart profiel naar de camera.

‘Een beetje al te professioneel,’ zegt Fran en ze wijst op de pose. ‘Ik weet niet of zij natuurlijk genoeg zal zijn.’

‘En zo veel ervaring had ze niet,’ voegt Rachel eraan toe.

‘Hoeveel ervaring kun je op je achttiende hebben?’

‘Misschien moeten we een ouder iemand hebben? Ik kan niet ook nog de zorg voor een tiener erbij hebben.’

‘Nog niet!’ Fran tikt tegen Rachels buik.

‘Beansprout wordt de best getrainde tiener in het universum.’

De andere sollicitant, Susie, lacht lief op haar foto en steekt twee vingers omhoog in het vredesteek. Schattig, denkt Rachel, maar ze raakte wel wat erg opgewonden toen ze binnenkwam, bijna tot huilen en licht hyperventileren aan toe.

‘Ik kan niet geloven dat jij het echt bent,’ had ze hijgend uitgebracht, terwijl ze naar adem snakte.

‘Ze zou wel aan je wennen,’ zegt Fran en neemt wat slokjes uit haar metalen waterfles.

‘Ze is wel érg klein en knap,’ zegt Rachel.

Fran kijkt haar kritisch aan. Maar ook al heeft Rachel iemand nodig die voor Beansprout zorgt, ze heeft ook een teamlid nodig en dan vooral iemand die er met haar een meter vijfenvijftig niet voor zorgt dat zij eruitziet als een logge reus en zich ook zo voelt. Dat is droevig en oppervlakkig, dat klopt, maar het is tegelijk een feit dat uiterlijk er in haar wereld heel erg toe doet.

‘Ik vind Caro van gisteren nog steeds perfect,’ zegt Fran. Ze haalt Caro’s spreadsheet tevoorschijn. Op haar foto ziet ze er ontspannen uit voor de camera – niet te knap, niet te lelijk en van gemiddelde lengte. Ze heeft ervaring als au pair, heeft kunstgeschiedenis gestudeerd en is gek op hardlopen en dansen.

‘Maar vergeet niet dat ze niet veel van me wist,’ zegt Rachel.

‘Ze was er dolblij mee dat het zo goed betaalde.’

‘Nou, dat is ook zo! Mwah. Ik ben niet echt enthousiast. Er zitten geen ruwe kantjes aan haar waar ik wat mee kan.’

‘Maar wil je wel ruwe kantjes?’

‘Ze lijkt zo helemaal af, als op een *after*-foto. Denk eens na, daar zit toch geen potentieel in voor mij?’

‘Wil je nou echt een perfect meisje opgeven voor een *before-en-after*?’

‘Ik heb story’s nodig, Fran.’

Fran werpt haar weer zo’n kritische blik toe.

‘Wat nou?’ zegt Rachel.

Ze worden gestoord door een ober, die aanklopt en de deur opendoet nog voor er iemand ‘binnen’ heeft gezegd. Het Blues-uniform, een shirt en broek van ruwe linnen die bijna opgaan in de muren, staat hem heel aardig, en het laat zijn blokkerige armtattoos en blonde wittejongensdreads mooi uitkomen.

‘Kan ik jullie iets te drinken brengen?’ vraagt hij met een zwaar Nieuw-Zeelands accent.

Fran kijkt op haar horloge. ‘Vijf uur, dus een martini voor mij,’ zegt ze.

‘En voor mij gewoon een spaatje,’ zegt Rachel. Ze zou een moord doen voor een martini, als ze niet zwanger was, moest overgeven en officieel tien jaar nuchter was. Maar zelfs na al die tijd was dat kleine gebaar van een spaatje bestellen genoeg om haar een overwinningsgevoel te bezorgen, een teken dat ze alles in de hand had.

‘Komt eraan. Jullie volgende sollicitant staat buiten,’ voegt de ober eraan toe, met de deurklink in zijn hand. Ook al verraadt zijn gezicht niets, in zijn stem klinkt iets geïrriteerds door dat maakt dat Rachel haar tong tegen de achterkant van haar tanden drukt. Is dat voor haar bedoeld? Of heeft het te maken met de volgende sollicitant? Of overcompenseert ze, zoals ze door schade en schande geleerd heeft, nu alleen maar haar onvermogen om door te hebben wat andere mensen zeggen?

Ze laat, zoals zo vaak als ze denkt aan wat de artsen haar ‘neurologische aandoening’ noemen, haar vinger door haar haren glijden en over de richel van het litteken van vijftien centimeter op

de plek waar ze haar schedel na De Gebeurtenis moesten openmaken.

‘We zullen haar zelf wel binnenroepen als we klaar zijn,’ zegt Fran tegen de ober.

‘Of heb jij soms ervaring met babyverzorging?’ vraagt Rachel aan hem.

Hij fronst en gaat weg, misschien iets te snel.

‘Ongepaste opmerking, Rach,’ zegt Fran.

‘Lekkere kont wel.’

Wanda, Rachels assistent, duwt nogal kribbig de volgende kandidaat naar binnen, die recht op hen toe loopt en hun de hand schudt. Ze lacht even en ontbloot een scheef gebit. Ze is van een gemiddelde lengte en iets te zwaar, ze is heel gewoontjes maar netjes gekleed in een goedkoop pakje, waarschijnlijk van Primark of Peacocks. Haar schouderlange bob is wat te stijfjes en het haar is zó kortgeleden gebleekt dat haar huid bij de haargrens nog steeds rood is. Haar make-up heeft de verkeerde kleur voor haar teint, de blush is niet goed aangebracht en boven haar opvallend groene ogen – haar aantrekkelijkste eigenschap – hebben haar wenkbrauwen, dik als rupsen, serieus aandacht nodig.

Als Caro van gisteren een beetje te veel een after was, dan is deze jonge vrouw die hier voor Rachel en Fran staat te blozen zonder echt oogcontact te maken, helemaal een before.

Rachel en Fran stellen zich voor.

‘Abbie James,’ zegt het meisje, haar accent valt meteen op. ‘Aangenaam kennis te maken.’

‘Kom je uit de West-Country?’ vraagt Rachel.

‘Ik ben geboren in Westbourne Parva,’ zegt Abbie. ‘Maar we zijn verhuisd toen ik vijf was.’

‘Wat een kleine wereld!’ reageert Rachel. ‘Dat is maar vierentalve kilometer van Honeyhill.’

‘Dat weet ik,’ zegt Abbie. Ze slikt hoorbaar. ‘Sorry, ik ben een beetje zenuwachtig.’

‘Je hebt prachtige ogen,’ complimenteert Rachel haar.

‘Dank je wel.’ Abbie bloost. ‘Ze hebben dezelfde kleur als die van jou.’

‘Ha!’ zegt Rachel.

‘Ga zitten, Abbie.’ Fran wijst op een kleine fauteuil aan de andere kant van de salontafel. Rachel weet dat deze onderbreking een poging is om haar ervan te weerhouden meteen al te dik te doen, wat, zoals Fran vandaag al vijf keer duidelijk heeft gemaakt, in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling.

‘We gaan het eerst hebben over de wat meer unieke aspecten van deze baan,’ vervolgt Fran. ‘Dus als die je niet aanspreken verspillen we elkaars tijd niet langer.’

‘Oké.’ Abbie vouwt netjes haar handen in haar schoot.

Fran leunt achterover en haakt nonchalant haar arm over de rug van de bank. ‘Wij noemen het het Grote Verzoek. We moeten weten of je het leuk vindt om deel uit te maken van Rachels story. Dat betekent dat je instemt met foto’s en video’s die overal op Rachels platforms gepost zullen worden – op dit moment Instagram, YouTube en de merchandisesite – en dat je begrijpt dat je geen rechten hebt op deze beelden, noch dat je in redactioneel opzicht iets te zeggen hebt over de tekst waarin jij voorkomt of genoemd wordt.’

‘Prima, hoor.’ Abbie glimlacht weer. ‘Ja.’

‘Dit vindt zijn weerslag in de genereuze vergoeding,’ vervolgt Fran. ‘Je krijgt geen bonussen voor je aanwezigheid op een van de platforms. Geen royalty’s, honoraria, et cetera, et cetera.’

‘Dat vind ik best.’

‘En je moet heel je socialmedia-aanwezigheid via ons laten gaan, wat tegelijk inhoudt dat wij die ook mogen verwijderen.’

‘Ik gebruik het alleen om mensen te volgen,’ zegt Abbie. ‘Ik post nooit iets.’

‘Niets?’ vraagt Rachel.

‘Nee.’

Rachel kan zich niet echt voorstellen dat dit waar is. Iedereen post toch zeker wel iets?

Fran neemt nog meer juridische aspecten door, waaronder de permanente geheimhoudingsovereenkomst. De kandidaat die

het uiteindelijk wordt zal deze moeten tekenen naast de tijdelijke die ze al getekend heeft voor dit gesprek. 'Dat betekent dat je nooit iets zult kunnen bespreken wat je gezien of gehoord hebt zolang je bij Rachel in dienst bent, zelfs niet als je weggaat.'

'Ik vind het prima, hoor.' Abbie knikt. Ze overhandigt haar papieren.

Ze is zesentwintig, de perfecte leeftijd lijkt het. Twaalf jaar jonger dan Rachel, jong genoeg zodat die zich als haar senior kan laten gelden en niet zo jong dat ze voor Abbie moet zorgen. Ze heeft heel veel ervaring als moederhulp en nanny, met talloze fantastische referenties. Ook heeft ze geen strafblad of schulden. Uit de manier waarop ze over haar vroegere werk spreekt blijkt dat ze dol is op baby's. En volgens de getuigschriften hebben haar vroegere 'mevrouwen' veel waardering voor haar.

Het lijkt er kortom op dat Rachel heel wat minder met haar te stellen zal hebben dan met een aantal vroegere medewerkers.

Abbie gaat weer in de fauteuil zitten, haar capabele handen rusten gevouwen in haar schoot, haar stevige enkels heeft ze over elkaar gekruist. Ze lijkt in ieder opzicht perfect.

Maar toch. Maar toch. Over dat social media-aspect kan Rachel maar niet uit. En ze wil dus echt nooit een van Abbies 'mevrouwen' genoemd worden.

Ze zegt tegen zichzelf dat ze niet zo'n snob moet zijn.

Om het goed te maken leunt ze voorover en werpt Abbie een van haar stralendste glimlachen toe. 'Wat doe je nu?' vraagt ze haar. 'Je laatste betrekking in de kinderopvang op je cv is een half jaar geleden afgelopen.'

'Ik werk als uitzendkracht. Ik wacht liever op een baan die echt bij me past. Niet meteen toehappen bij elk volgende aanbod.'

'En je snapt dat deze betrekking langer kan duren dan een gebruikelijke betrekking als moederhulp?' vraagt Fran. 'Als alles goed gaat zou je misschien voor lange tijd deel uitmaken van Rachels story.'

Abbie knikt hevig. 'Dat lijkt me fantastisch.'

'En vind je het ook oké om je vertrouwde omgeving achter te laten en naar het platteland te verhuizen?' vraagt Fran.

‘Ik dróóm er juist van om er weer naar terug te gaan,’ zegt Abbie. ‘Ik heb genoeg van Bristol.’

‘Een mooie stad,’ merkt Fran op.

‘Sommige delen zijn mooi, ja.’

Wanneer ze doorgaan met het volgende deel van het sollicitatiegesprek geeft Abbie aan dat het verlangen om weer op het platteland te wonen, om te kunnen helpen en nauw contact met dieren en kinderen te hebben, inderdaad een prominente plaats inneemt in alles waar ze op hoopt en van droomt.

‘Hoe hoorde je van de baan?’ vraagt Fran.

‘Via Rachels kanaal. Dat check ik elke dag,’ zegt Abbie. ‘Ik doe de yoga en de work-outs, en ik volg alles over voedsel. En de meditaties zijn geweldig. Ik ben vrij kalm, maar die maken dat ik goed gegrond blijf.’

‘Ah, een fan!’ zegt Rachel.

Abbie knikt en glimlacht. ‘Een grote fan! Voor jou werken is mijn droombaan.’

‘Het houdt meer in dan kinderopvang, hè,’ zegt Fran. ‘Er wordt ook van je verwacht dat je meehelpt in huis en dat je af en toe voor Rachel kookt en voor de baby als die er is.’

‘Beansprout,’ voegt Rachel eraan toe.

‘Dat zou ik heerlijk vinden,’ zegt Abbie. Ze heeft een diploma van Ethical Eats Org. als vegan chef-kok, waar ze heel toepasselijk van hoorde toen Rachel wat partnerschap-posts met hen deed. Aangezien je maar hoogstzelden iemand vindt die echt weet hoe je vegan eten klaarmaakt is dit wel een giga pluspunt, maar Rachel wil er niet al te diep op ingaan vanwege het hele zwangerschapsovergeefgedoe.

Ten slotte nemen ze een foto van Abbie voor Frans spreadsheet. Het zelfvertrouwen dat ze tentoonspreidt door met de schouders naar achteren rechtop te staan wordt tenietgedaan door haar werkhanden – Rachel merkte op dat haar nagels kortgeknipt waren en de handpalm ruw was toen ze elkaars hand geschud hadden – die ze angstvallig voor haar goedkope rok ineen geklemd houdt, alsof ze niet zo zeker van zichzelf is als ze wil doen voorkomen.

En dat is precies waar Rachel naar op zoek is. Ze heeft alleen een probleempje.

‘Ligt het aan mij of is haar gezicht wat uitdrukkeloos?’ vraagt ze aan Fran.

‘Dat ligt aan jou, schat,’ zegt Fran en ze legt een hand op haar knie.

Ze praten met nog een kandidaat – maar dat is echt een no-no. Daarna verschijnt Juno voor de fotoshoot over de @bluespiccadilly-story op Rachels Instagram.

En dan is het tijd om een beslissing te nemen.

INSTAGRAMPOST

rachelhoneyhill

In de trein, Engeland

630.520 likes

Beelden

- Opname uit een treinraampje, het Engelse landschap glijdt in een waas voorbij
- Selfie van Rachel met een beker kruidenthee.

Tekst

Beansprout en ik zijn echt blij dat we weer naar huis gaan, na drie dagen in de grote stad.

De gesprekken zijn achter de rug, met dertig prachtige mensen!

Ik had tegen iedereen wel ja willen zeggen!!

Ik voel me fantastisch. Binnenkort GROOT NIEUWS!!

#MothersHelper #moederhulp

Frans blik glijdt door het raam van de Eurostar van 18.10 uur van St. Pancras naar Rotterdam langs de minder interessante delen van België.

Rachel, Rachel, Rachel. Ze zijn vanwege wat hun als tieners overkomen is – De Gebeurtenis – zo met elkaar verbonden geraakt dat het soms lastig is uit te maken of er nog wel lege ruimte tussen hen bestaat.

Het was niet zozeer omdat ze verliefd werd op Wim dat Fran naar Nederland verhuisde. Wim is een echte, nuchtere en relaxte kaaskop en zou zich overal thuis gevoeld hebben, en voor hun baan is een specifieke locatie ook niet echt een issue. Belangrijker was de fysieke afstand die ontstond tussen haar en haar oude schoolvriendin.

Het is niet zo dat ze niet van Rachel houdt. Het is alleen zo dat naast haar werk en de kinderen, de subtiële maar voortdurende steun die ze Rachel moet geven Fran uitput. Nu neemt die door middel van Zoom en WhatsApp een uitsluitend voor Rachel gereserveerd deel van haar leven in beslag, dat afgeschermd kan worden wanneer het niet in gebruik is.

Het was een enorme klus om Rachel zwanger te krijgen en ze is verrukt dat ze dat uiteindelijk voor elkaar hebben gekregen. Deze baby is een gelegenheid voor haar vriendin zich eens op iets anders te concentreren dan zichzelf. En dat is belangrijk, want ook al is dit alles verschrikkelijk lucratief en ook al verklaart Rachel duizend keer dat dit gewoon haar baan is, Fran is bang dat Rachels focus door al die selfies extreem op zichzelf gericht is waardoor ze uiteindelijk steeds meer geïsoleerd zal raken. Dit hele idee –van Fran natuurlijk – van een inwonende hulp als zij er niet is, iets

tussen vriendin en medewerker in, was zonder meer geniaal.

Ze hoopt maar dat het niet zo afloopt als met het andere personeel dat door Rachel is afgewerkt. Fran is helemaal klaar met het steeds checken van de publicatieverboden na ontslag. Dat had ze moeten doen bij alle drie de voorgangers van Wanda, een fotograaf, een hovenier en geloof het of niet, een ramenwasser.

In dienst zijn bij Rachel is een zware baan. Ze hoopt dat deze Abbie het zal redden. Ze heeft een dikke huid nodig, waarschijnlijk zowel letterlijk als figuurlijk. Ze vraagt zich af of het wel zo'n goed idee is dat Rachel volhoudt dat ze zo vroeg moet beginnen, of 'elkaar leren kennen' niet eerder negatief dan positief zal uitpakken. Ze wil Abbie niet kwijt voor er zelfs maar een baby is om voor te zorgen.

Fran rommelt in haar rugzak en haalt haar lippenstift tevoorschijn. Ze smeert die op haar lippen en gebruikt haar telefoon als spiegel, buigt naar voren en checkt de rimpels rond haar ogen. Waar komen die vandaan? Drie kinderen in vijf jaar? Vier, corrigeert ze zichzelf stilletjes, en negeert de optie om 'verdriet' aan de lijst toe te voegen. Haar werk als mensenrechtenjurist? Of Rachel?

Het is allemaal een enorme verantwoordelijkheid, haar schouders doen er pijn van.

Hou op, zegt ze tegen zichzelf, je behandelt een vrouw van achtendertig alsof ze een van je kinderen is.

'Nou ja, dat is ze ook min of meer,' zegt ze hardop tegen haar reflectie op de telefoon en vergeet de zakenman van middelbare leeftijd in de rij tegenover haar, die heen en weer schuift op zijn stoel en – eindelijk – zijn blik van haar losmaakt.

Het ergste is het plichtsgevoel dat ze ervaart tegenover Rachel. Als ze haar zuiver uit vrije wil steunde, dan was het allemaal niet zo moeilijk. Maar ze doet het ook omdat ze het haar verschuldigd is. Serieus. Toch is tweeëntwintig jaar eigenlijk wel genoeg. Ze houdt van Rachel, maar er moet een einddatum zijn aan het gevoel dat je iemand iets verplicht zou zijn. Zelfs als diegene niet alleen je leven redde, maar ook het zwaardere deel van jullie gedeelde geheim op haar schouders heeft genomen.

Ze scrollt naar Instagram en ziet met lichte schrik dat Rachel